

Bilag til f.t.l. vedr. søloven

tingsskadekravene om den 3. pulje. Størrelsen af de 2 sidstnævnte puljer afhænger af skibets tonnage.

I forhold til 1957-konventionen ændrer 1976-konventionen den skadelidtes adgang til at gennembyrde begrænsningssystemet. Efter 1957-konventionen mister rederen retten til ansvarsbegrænsning i tilfælde af enhver fejl eller forsømmelse begået af ham selv, medmindre forsømmelsen er begået i hans egenskab af skibets fører eller som medlem af besætningen; omvendt bevarer rederens folk retten til at begrænse ansvaret uanset grovheden af en af dem udvist fejl eller forsømmelse. Efter 1976-konventionens artikel 4 mistes retten til at begrænse ansvaret kun, såfremt der foreligger forsæt eller grov uagtsomhed med forståelse af, at sådan skade sandsynligvis ville blive forårsaget. Denne regel gælder såvel rederen som hans folk; reglen gælder også, hvor rederen har optrådt som skibsfører.

Ligesom 1957-konventionen indeholder 1976-konventionen endelig regler om, at den ansvarlige ved at oprette en begrænsningsfond kan beskytte sig mod arrest eller udlæg for krav i anledning af den ansvarspådragende handling, jfr. artikel 13. En begrænsningsfond etableres ved en domstol eller anden kompetent myndighed ved indbetaling af eller sikkerhedsstillelse for det maksimale erstatningsbeløb i anledning af skaden. En sådan fond vil beskytte mod arrest eller udlæg ikke alene fra den kreditor, hvis retlige skridt førte til fondens oprettelse, men også mod andre senere tilkomne kreditorer i anledning af den samme hændelse. Beskrivelsen af betingelserne for fondsoprettelsen samt retsvirkningerne af fondens oprettelse er dog mere detaljerede i 1976-konventionen end i 1957-konventionen. 1957-konventionen indeholder således ikke krav om, at fonden skal oprettes ved en domstol eller en anden kompetent myndighed. Ligesom i 1957-konventionen (men modsat i 1969-konventionen om ansvar for skader ved olieforurening) er det ikke i 1976-konventionen en betingelse for retten til at begrænse ansvaret, at der faktisk oprettes en begrænsningsfond. Begrænses ansvaret, uden at der oprettes en begrænsningsfond. Begrænses ansvaret, uden at der oprettes en begrænsning, opnås der imidlertid ikke beskyttelse mod retsforfølgning.

e. Ved udarbejdelsen af lovudkastet, der er udformet i samarbejde med de øvrige nordiske sølovskomiteer, har udvalget baseret sig på 1976-konventionens regelsæt. Der er således i udvalget enighed om at anbefale, at 1976-konventionen ratificeres af Danmark.

I det følgende skal redegøres for en række forhold, hvor konventionens artikel 15, 18 og 6 giver de kontraherende stater adgang til at fastsætte særregler i den nationale lovgivning, der afviger fra konventionens generelle regelsæt.

1. Artikel 15, stk. 1, giver således adgang til at undtage personer, der ikke har deres faste bopæl eller hovedforretningssæde i en kontraherende stat fra konventionens regelsæt. Tilsvarende gælder for så vidt angår skibe, der ikke er registreret i en kontraherende stat. En tilsvarende bestemmelse fandtes i 1957-konventionens artikel 7 og er baggrunden for bestemmelsen i gældende § 243, hvorefter industriministeren kan bestemme, at andre ansvarsregler, end de der følger af §§ 234-242 (i den gældende sølov), skal finde anvendelse på skibe hjemmehørende i lande, som ikke uden forbehold har tiltrådt og gennemført konventionen.

Formålet med en sådan bestemmelse i den nationale lovgivning er at tilskynde andre stater til at ratificere konventionen for derved at give vedkommende lands borgere begrænsningsret ved domstolene i de (andre) lande, der har ratificeret konventionen, samt - ud fra en gensidighedsbetragtning - at sikre kontraherende stater, at de ikke ved deres domstole skal give fremmede statsborgere en beskyttelse, som den kontraherende stats egne statsborgere ikke vil opnå i vedkommende fremmede land, eventuelt fordi vedkommende fremmede land slet ikke har regler om begrænsning af ansvaret.

Bemyndigelsen i gældende § 243 har imidlertid aldrig været benyttet. Heller ikke i de øvrige nordiske lande er der indført særregler for personer med bopæl i et ikke-kontraherende land.

Udvalget finder derfor ikke behov for, at der medtages en sådan bestemmelse, hvorved der enten direkte i loven eller i kraft af en bemyndigelse i loven fastsættes særregler for borgere i en ikke-kontraherende stat, idet man finder, at den eventuelle pression, der, jfr. ovenfor, ville ligge i en sådan særregel over for en ikke-kontraherende stat, ikke kan